

Život po živote

Každého z nás to raz čaká. Smrť. **Koniec nášho pozemského bytia.** Naveky zavrieme oči, naposledy vydýchame, zomrieme, skonáme, zdochneme, zgegneme, hovorme tomu, ako chceme, ale každý z nás to musí podstúpiť. **Čo je však po tom?** Čo nastáva po živote? Existuje život po živote, alebo to bude už len, **ako sa povie na východe, „cicho a cma“?**

Západné civilizácie, založené viac materialisticky, hovoria o tom, že život sa začína narodením a končí smrťou, že nebolo nič pred narodením a nie je ani nič po smrti. Je to dosť desivá predstava, že **človek má len jednu šancu, že raz sa narodí, raz žije, raz zomrie.**

Východné civilizácie veria tomu (teda aspoň väčšina), že život je kolobeh, že nikdy nekončí, ale že nemá ani svoj začiatok. **Človek zomrie, opäť sa narodí a tak dokola.** Mnohé východné civilizácie veria dokonca aj tomu, že človek sa nemusí opäť narodiť ako človek, že môže prísť na svet ako živočích, rastlina, dokonca aj ako neživý predmet. To je dôvod, prečo si mnohé ázijské filozofické a náboženské smery ctia aj rieky, kamene, pôdu a podobne. Veď čo ak niekto z našich blízkych zosnulých je teraz kamienok v potoku alebo útes nad jazerom?

Najviac prepracované sú však, aspoň podľa mňa, predstavy starých civilizácií. Egypťania verili, že človek sa po živote ocitne niekde, čo kresťanstvo nazýva nebom. Bohatí ľudia boli mumifikovaní (pred tým im z tela boli vyňaté vnútorné orgány) a v hrobke mali množstvo osobných vecí a dokonca aj takých maličkostí, ako napríklad obľúbený predmet, hračku z detstva či svojho bôžika. Egypťania verili, že aby sa duša dostala na nebesia, telo musí byť neporušené. A poznali navyše stovky, možno tisíce bohov. **Je to pekný pocit, keď veríte, že po živote budete stále živí.**

Zamyslel som sa nad tým, že prečo my, ľudia západného sveta, veríme, že po smrti nastáva koniec všetkého. Keď mnohé civilizácie, filozofie, náboženstvá, sekty verili, že smrťou život nekončí, **prečo teda my, moderní ľudia 21. storočia, veríme, že smrť je úplný koniec?** Možno máme pravdu my a nie hinduisti, Mayovia, kresťania či starí Egypťania, ale nie je krajší ten pocit, že smrť nie je definitívny koniec, že smrť len otvára dvere do iného času a priestoru? Je to nepríjemný pocit veriť, že keď zomriem, tak naveky zaspím, že už nie je nič. Vieme si vôbec predstaviť nič? **Vieme si predstaviť večnosť a to, že večne budeme mŕtvi?** Ja si myslím, že veriť v to, že predsa len niečo nás po živote čaká, že smrť nie je konečným riešením, je niečo, čo nás utešuje, čo nám dáva nádej, že život nekončí smrťou. Veď nie zo strachu pred smrťou si Egypťania, Aztékovia, hinduisti, moslimovia, kresťania atď. vymysleli boha/ bohov a rôzne formy života po živote ako nebo, reinkarnáciu, raj a podobne? Ja si myslím, že len preto, pre nič iné, len aby utešili samých seba, že život nemusí končiť posledným výdychom. Nikto z nás nevie, čo je „na druhom brehu“, či nás čakajú „večné loviská“ ako veria severoamerickí Indiáni, alebo sa opäť narodíme ako veria hinduisti, alebo nás čaká nebo (alebo peklo) ako veria kresťania alebo... tak by sa dalo pokračovať celé hodiny. **Nikto, kto zomrel, sa nevrátil, aby nám povedal, čo nás čaká po smrti.** Každý z nás to raz zažije, to je jediná spravodlivosť na tomto svete, a preto na to budme pripravení. **Hlavne nech žijeme tak, aby sme si mohli pred svojim pozemským koncom povedať, že život za to stál a že môžeme pokojne odísť, pretože sme prežili život podľa svojich predstáv, nikomu sme neublížili, všetky nezrovnalosti sú vyriešené, všetky svoje sny a túžby sme si splnili.** Toto si túžim ja povedať pred tým, ako naposledy a naveky zavriem svoje oči...

9. január 2015 12:18, Prečítané 90x, [milobj](#), [Nezaradené](#)